

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Vindicantur quædam in Maximi de Charitate centuriis à ce[n]sura Gesneri,
& Opsopœi, Cap. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

contrà quàm Seueriani Theopaschite contendebant. Postremo eiusdem pag. vers. ante τὸ δὲ κτλ; collocanda est præpositio εἰς. Pag. 2. vers. 7. pro εἰσπαισ, ὁάσπαισ restituo. Oasis enim remotissima quædam atque inamœnissima solitudo erat, in quam Imperatores plerunque eos relegabant, qui ab ipsis in fide dissentiebant. Vers. 14. μεταπεμφάμενοι τῷ ξένῳ τῷ παρὰ στρατοῦ. Mihi ad sensum accommodatius videtur, vt μεταμεμφάμενοι legamus .i. δυσχερῶσαντες, χαλεπῶς φέροντες. Sic vers. 29. παρὰ τὴν ἐκείνου malim, quàm, vt habet editio, παρὰ τὴν ἐκείνου: vt respondeat huic verbo παρὰ θάνατον, quod proximè antecedit. Fol. 353. pag. 1. hunc morem in Ecclesia Romana obtinuisse tradit Theodorus, vt nulla immobilia bona possideret. Quòd si etiam aliqua huiusmodi obuenirent, protinus venderentur, pretiumque in tres partes diuideretur, quarum vna Ecclesiæ, altera Episcopo, tertia Clero tribueretur. Atque hunc morem in reliquis quoque rebus obseruari. Sed & hîc quoque non leue erratum inuasit. Etenim pro ἀγίας παράσεισθαι, facillè apparet legendum esse εὐθὺς παράσεισθαι.

Vindicantur quedam in MAXIMI de Charitate Centuriis à censuris
Gefneri & Obsopæi interpretis. CAP. XVII.

IN Maximi eruditissimi viri Centuriis de Charitate, quædam mihi animaduertisse videor. In quibus emendandis, meo quidem iudicio, inanam, vel certè parum felicem operam suscepit Gefnerus, Interpretis Obsopæi coniecturas, vt opinor, secutus. Ea porro, ne alioqui Lectori fraus fiat, hîc annoranda duxi. Cent. 3. art. 15. pro παρὰ πῖνος ἢ παρὰ αὐτὸν λύπης τὸ πικρὸν ἐνπίπτεται; legendum putat παρὰ ἔδνης, & pro ἐνπίπτεται, εὐδελξῆ. Ego nihil planè in verbis immutandum cenfeo, verùm sic duntaxat legendum, παρὰ πῖνος, vt hæc per interrogationem efferantur, hoc sensu: quidnam causæ est, cur offensus aduersus eum animi acerbitatem paris? Artic. 29. causam nullam video, cur hæc verba τῷ κρείω submoueantur. Vult enim author id quod non est, priuationem esse non quidem eius quod propriè est (id est, Dei) sed eius quod per participationem propriè existentis (hoc est Dei) est. Art. 60. putat idem Gefnerus in his verbis, πάντων τῶν παρηρημένων ἡττωμένων ἐπ' αὐτὸν αὐτὸν ἀπολύειν; pro hoc postremo vocabulo collocandum esse ἀπελαύσει. Sed huic emendationi nullus hîc mihi locus esse videtur, cùm recepta littera commodum sensum nobis exprimat. Vult enim Maximus vitia superata inanis gloriæ affectum antè compressum, ac velut vinculis quibusdam coercitum aduersus animam soluere. Neque enim huiusmodi vitium nisi reliquis domitis ac profligatis, existere plerunque solere. At multo crassius illud est, quod Art. 68. pro ἀδελχία, emendat εὐδελχία, ignorans videlicet ἀδελχίας vocem apud Davidè, ac plerisque aliis Scripture locis vsurpari pro pia ac iucunda quadam meditatione. Art. 95. in illis verbis, ἐκλάθη τόδε, ἀπέλωτο τόδε, Interpretis Obsopæus corrigit ἐκλάθη. vertit enim, fractum est. Ego tamen haud paulò lubentiùs legerim ἐκλάπη, surreptum est. Cent. 4. Art. 60. perperam quoque Gefnerus in his verbis, εὐδὲ λογίζεται ἑαυτὸν ἡδὴ κατεληφέναι, pro ἑαυτὸν σοιοπὸν legendum esse coniicit, cùm Paulus ipse hanc emendationem apertè respuat, Philipp. 3. ad quem hoc loco Maximus alludit.

Collecta nonnulla ex Epiphania Hæref. 30. quæ est Ebionitarum.

CAP. XVIII.

MEMINIT Epiphanius in hæref. 30. Pellæ vrbes cuiusdam Decapoleos, in quam hæref. 29. Christianos imminente Hierosolymitana obsidione diuinitus admonitos commigrasse, sicque impendenti exitio subductos fuisse scribit.

scribit. Refert etiam, quemadmodum Iosephus quidam Iudæus admirabili quadam ac singulari Dei gratia cum aliorum exemplis, tum variis morbis admonitionibusque diuinis, quibus diutissime restiterat, tandem aliquando superatus, Christianam fidem amplexus sit. Estque hæc historia lectu dignissima. In ea enim elucet insigne diuinæ benignitatis & misericordiæ argumentum. Ibi quoque etiam Apostolorum fit mentio, quos sub se Patriarcha Hierosolymitanus habebat. Horum porro munus erat, huc illucque se conferre, vt Patriarchæ nomine decimas & primitias legerent, atque etiam in sacerdotum vitam ac mores inquirerent, quosque improbos atque ignauos inuenissent, eos gradu mouerent. Sed & illud ad eorum, qui in media hæreticorum turba non sine acerbissimo dolore interdum degunt, consolationem valet, quod hic quoque scribit Epiphanius, in tota vrbe Scythopolitana vnum duntaxat Iosephum Orthodoxum fuisse, cum cæteri omnes Arrij errorem amplecterentur. Porro vt hic etiam aliquid adnectam, quod ad piorum animos, aduersus eas hereses, quæ hac tempestate grassantur, muniendos corroborandosque pertineat, valde ponderanda sunt hæc Patriarchæ verba, quibus ad Christianum Antistitem, cum cum eximio munere affecisset, vsus est, Offer pro me. Hoc enim loco *προσφέρειν* idem planè est quod *λειτουργεῖν*, vel *ιεραργεῖν*, hoc est, sacris operari, vel, Missam celebrare. Idque ex ea causa perspicue colligi potest, quam mox subiungit, Scriptum est enim, quæ per sacerdotes Dei in terra ligata vel soluta fuerint, ea quoque ligata vel soluta in celo fore. Eodem modo, quoniam eo nomine apud Hæreticos traducimur, quod certis diebus à carnibus ex Ecclesiæ instituto abstinemus: tanquam videlicet hac in re Hæreticos quosdam veteres imitemur, qui omnium carniū vsū suis interdictum volebant, vide quæso quàm diuersa ab Ebionitis causa nostra sit. Nos enim id eo facimus, vt Spiritui aduersus carnem roboris aliquid afferamus: illi *ἀπὸ τοῦ ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος ἐννοεῖται* .i. quod ex coitu & corporum coniunctione ortum ducant. Sed hæc *ἐπισημασθέντες* loco haberi velim, atque *ἐν παρέργου μοίρας*. Neque enim mihi in hoc opere de materiis hoc tempore controuersis nisi strictim aliquando, ac velut per transfennam agere propositum est. Itaque hoc caput claudam, si prius hoc quoque adiecero, Epiphanio de nomine haudquam cum Eusebio conuenire, cum scribit Ioannem Evangelistam balneum ingredi parantem, simulatque Ebionem intus esse intellexit, statim pedem retulisse, illud scilicet metuentem, ne balneum, in quo hostis veritatis erat, repente concidens vnà eum opprimeret. Eusebius enim, quem potius hoc loco sequendum puto, Cherintho hoc tribuit, non Ebioni.

Lib. 3. cap.
22.

Emendantur quedam in eadem Hæresi. CAP. XVIII.

CVM ex tricesima hæresi ea exciperem, quæ superiore capite à me allata sunt, eadem opera aliquot etiam loca collegi, in quibus Cognarius Medicus, dum in Theologorum messem falcem iniicit, parum diligentem & eruditum interpretem præstitit. Ea porro huc idcirco proferenda putauit, ne cui erroris eum falsò infimulare videar. Ac primùm in his verbis, Ille verò accersitis ministris præcepit aquam parari, velut qui morbi gratia auxilium aliquod adhibere vellet, cum per aquas ipse Patriarcha grauitè ægotaret, perfacile fuit animaduertere legendum esse in Græco, *βοήθημα τι προσφέρειν μέλιων δὲ ὑδάτων*, ac sic transferendum, velut qui propulsandi morbi causa opem aliquam per aquas admouere vellet grauitè ægotanti Patriarchæ. Neque enim hoc vult Author Patriarcham per aquas ægotasse, sed finxisse Antistitem aquis

C